

САМОТАТА НА ИСУС

Дейвид Уилкерсън

1 Януари 1978

Вярвате или не – дори Исус се чувства самотен

Сега теологията ви ще бъде скандализирана. Пригответе се да видите Исус в напълно нова светлина. Знаете ли, че разглеждаме проблемите си от неправилен ъгъл? Толкова много се притесняваме за нашите собствени проблеми, че и през ум не ни минава мисълта, че нашия Господ също има проблем. И ако можем да разберем Неговия проблем, бързо ще стигнем до корена и на нашия.

Проблемът на нашия Господ е, че е самотен. Той има почти непреодолим проблем да комуникира с тези, които твърдят, че много го обичат. Той е спасител на „чувствата“, а Неговите чувства и нужди са напълно пренебрегвани от голяма част от децата Му.

Ние се опитваме да стоплим сърцето на Исус само чрез хваление. Пеем и викаме и имаме хор за поклонение и обожание и това е чудесно и Библейско. Ние идваме при портите Му с хваление и влизаме в дворовете Му чрез благодарност. Хвалим Го с музикални инструменти. Хвалим Го с песни, с издигнати ръце, със сълзи и казани на висок глас „осанна“. Но това е само еднопосочна комуникация. Бог е заповядал всичко, което диша да Го хвали. Но само хваление не посреща нуждите на нашия Спасител.

Той никога не успява да каже нещо

Чудя се дали понякога Господ се отегчава от това, че децата Му влизат в присъствието Му, а никога не се спират за да Го чуят. Нищо не е толкова празно и незадоволително, колкото еднопосочна комуникация. Опитайте се да слушате някого в продължение на няколко часа, без да обелите дума. Това ви оставя с чувство на самота. Човекът, който „смъкна товар от плещите си“ си тръгва след това, чувствайки се по-добре – излял си е мъката. Но бедният човек, който го изслуша, който не успя да предложи нито един съвет или да изрази какво мисли, си стои там, самотен.

Колко често оставяме Бог сам, там, в скришната стаичка – самотен и без да е казал дума? Втурваме се в присъствието Му със „хваля те Исус, покланям Ти се! Слава на Исус! Ето - листа с покупките ми и нуждите ми от изцеление. Амин!“ Колко ли пъти Той е бил готов и нетърпелив да отвори сърцето Си и да говори, но ето, нямаше на кого. Ако се молим един час, ние говорим един час. Ако се молим няколко часа – говорим няколко часа. Ако се молим цяла нощ – говорим цяла нощ. Милиони гласове, говорещи, говорещи и хвалещи. Целият ми проповеднически живот прекарах опитвайки се да накарам хората да се молят. Сега вече виждам, че не точно това е бил проблема. Истинският проблем е, че оставяме Спасителя само в тайната стаичка – незадоволен, самотен, не успял да ни каже и дума. Излизаме от молитвената стаичка премахнали бремето от сърцата си. Казахме Му всичко, радост изпълни

сърцата ни. Казахме Му за надеждите си, мечтите си, желанията си. Напускаме святото молитвено място със задоволен ум. А нашият Господ си остана там, в силно очакване, копнеещ да сподели нещо в този разговор. Не казва ли нашият Господ: „Да, да, благодаря ти за хвалението. Приемам го. Много се радвам, че намери време да се затвориш с Мен в стаичката. Чух молбата ти и Отец ще ти даде според желанието на сърцето ти. Но чакай, моля те! Моля те, остани още малко. Не си тръгвай точно сега. Има неща, които искам да споделя с теб. Сърцето Ми копнее да ти каже нещо. Събирам в бутилка сълзите ти, облекчих тревожния ти ум. Сега ми позволи да говоря! Нека ти кажа какво имам аз в сърцето Си.”

Нашият Господ Исус иска да говори. Исква да ни каже кое разбива сърцето Му в нашето поколение. Исква да говори с всяко от децата Си относно красивия план, който Той има за всички, които Му вярват – разкриващ велики истини; напътствия за нас самите и помощ за отглеждането на децата ни; разрешения на проблемите ни; нови служения и кампании, които ще спасят изгубените; конкретни думи относно работата, кариерата, дома, брачните ни партньори; истини за небето, ада и предстоящите бедствия. Но най-вече Той иска да ни говори за това колко много обича и се грижи за Своите Си.

Забравяме, че Той също има нужди

За да не си помислите, че това, което казвам не е Библейско, чуйте собствените Му думи. Ето ви чудесен поглед в самото сърце на Исус. „А кой от вас, ако има слуга да му оре или да му пасе, ще му рече веднага, щом си дойде от нива: Влез да ядеш? Напротив, не ще ли му рече: Пригответи нещо да вечерям, стегни се та ми пошетаи, докато ям и пия, и подир това ти ще ядеш и пиеш?” (Лука 17:7:8)

Нямаме проблем да се оприличим със слугата в задълженията си към господаря му. Няма проблем да си сложим прастилката и да сервираме на Господ цяла трапеза от хвения – голям пир от поклонение. Обичаме да храним нашият Господ! Обичаме да Го видим празнуващ на службите ни и в любовта ни. Обличаме се, приготвяме се и му служим с радост. Това е най-голямата ни радост, най-великото ни задоволство – да служим на Господ.

Но имаме проблем с последната част, Господната част. „и подир това ти ще ядеш и пиеш!” твърде трудно ни е да го разберем. Не знаем как да седнем на масата, след като сме Му сервирали – да Му дадем същата радост, която ние изпитахме докато Му сервирахме. Ограбваме нашият Господ от радостта да ни послужи.

Мислим си, че Господ е достатъчно доволен от това, което правим за Него. Но има още толкова много. Нашият Господ се отзовава на вярата ни. Радваме се, когато се покаяваме. Той говори на Отец за нас. Радва се на детинската ни вяра. Радва Го да ни даде почивка и мир и да изпълни всичките си обещания към нас. Но аз съм убеден, че най-голямата му нужда е да има лична комуникация с тези, които остави тук, на земята. Нито един единствен ангел на небето не може да посрещне тази нужда. Нито един, който е преминал от другата страна на завесата не може да посрещне тази нужда. Исус иска да говори с тези на бойното поле. Той се нуждае от отворена линия – двупосочна линия – със всеки войник на всеки фронт.

Откъде ми идва идеята, че Христос е самотен и отчаяно желае да говори? Всичко е описано в чудесния разказ за Христос, който се появи на двамата ученици на път за Емаус. Исус току що беше възкръснал. Същият ден, около обяд, Клеопа и друг ученик отиваха от Ерусалим към Емаус – разстояние около десет и половина километра. Исус се приближи. Те скърбяха за починалия си Господар. В скръбта си не Го разпознаха. За да разберем наистина дълбоката нужда в Господнето сърце, трябва да Го наблюдаваме внимателно когато ходеше с тези разговарящи, скърбящи ученици. Те разговаряха и споряха помежду си.

Колко ли самотен трябва да е бил Исус. Искаше да говори. Имаше да им каже толкова много. И когато вече не можеше да се сдържи, Исус спря да ги слуша и започна да говори: „И като се разговаряха и разискваха, сам Исус се приближи и вървеше с тях... И като почна от Моисея и от всичките пророци, тълкуваше им писаното за Него във всичките писания.” (Лука 24:15,27)

Не би могло да има по-чудесно преживяване за тези ученици. Те чуха гласа Му и продължиха по пътя си, казвайки: „не горяха ли сърцата ни вътре в нас докато той ни говореше?” Но понеже никога не сме разбирали нуждите на Исус, ние си мислим само за радостта, която тези ученици споделиха. Ами какво става с радостта на Исус? Те казаха, че сърцата им горели, докато Той говореше. Но аз виждам възкресения Господ, сълзи се стичат по бузите Му, ходещ надолу по прашния път с изпълнено с радост сърце. Той беше доволен, нуждите Му бяха посрещнати. Докато светът чакаше, Исус забави с няколко часа целия план за изкуплението само, за да говори! Виждам Исус преизпълнен с радост. Той беше послужил. В прославеното Си тяло, той изживя първата двустранна комуникация. Беше излял сърцето Си. Самотното Му сърце беше докоснато. Нуждата Му също беше посрещната.

Трябва да Му позволим да ни говори

Днес знаем толкова малко за гласа Му и за нуждата Му да говори с нас. Твърде заети сме със силата Му, за да си дадем сметка за гласа Му. Както Илия, великия пророк, ние сме запознати с доказателства за силата Му, отколкото със спокоен тънък гласец. Илия упражняваше силата на молитвата. Затваряше и отваряше небето. Направи така, че от небето да падне огън и раздели водата с наметалото си. Беше човек на действието, който застави цели правителства да слушат думите му, стоеше на планината Кармил и се надсмиваше над пророците на Ваал, убивайки ги точно под носа на царя.

Този мощен Божии мъж влезе в тронната зала на Бог седем пъти, искрено молещ се за дъжд. Седем пъти Илия говори на Бог само за тази нужда. Малък облак се появи и пророка, който преди 3 ½ години беше затворил небето и причинил ужасна суша, сега отвори небето и завали „изобилие” от дъжд. Илия надбяга колесницата на Ахав 26 километра до царския дворец. Илия беше пълен с победи. Голямо духовно пробуждане щеше да се случи. Божият огън беше паднал. Множества бяха видяли чудесата. Имаше невероятна демонстрация на великата Божия мощ. Илия си мислеше: „Сега дори Езавел ще се покае! Дори тя не би могла да отрече тези знамения и чудеса. Това е Божия час за тази нация.”

Какъв шок получи Илия само! Езавел въобще не беше впечатлена от чудесата и мощта. Тя каза на Илия: „Утре по това време ще те убия, както ти уби пророците ми.“

И в следващия момент този мощен и действащ мъж, този могъщ молитвен воин, този чудотворец, човекът, който свали огън от небето, се крие в пещера на почти 320 километра от планината Хорив.

Каква гледка! Четиридесет дни и четиридесет нощи той се опитваше да измъдри как така всичко тръгна на зел. Изпълни се с тревога. Погледа му беше фокусиран върху него, вместо върху Бог. Бог го повика: „Илия, какво правиш в тази пещера?“ Илия отговори нацупено: „Господи, държавата се разпада. Цялото правителство е зло и развратено. Хората са отстъпници – дори не вярват в чудеса. Обществото е ядосано. Удариха ме с посланието ми в лицето. Те въобще не искат да им бъде помогнато. Дявола контролира всичко – хванал е всички, освен мен. Аз съм единствения оцелял, който ти е верен, Господи. Крия се за да запазя поне един светия.“

Илия, моления се пророк, беше толкова зает за Бог, толкова зает да демонстрира Божията сила, толкова зает да спасява Божието царство, че беше станал едноръчен слуга. Говореше често на Бог, но почти не слушаше. Ако беше слушал, би чул когато Бог му каза, че има още 7000 светии, които не са направили компромис.

Имаме нужда от урок по слушане

И така, Бог трябваше да научи този слуга да слуша. Той го заведе на самия връх на планината Хорив и му даде нагледна проповед!

„И словото му каза: Излез та застани на планината пред Господа. И, ето, Господ минаваше и голям силен вятър цепеше бърдата и сломяваше скалите пред Господа, но Господ не бе във вятъра; а подир вятъра земетръс, но Господ не бе в земетръса; И подир земетръса огън, но Господ не бе в огъня; а подир огъня тих и тънък глас. И Илия, като го чу, покри лицето си с кожата си, излезе и застана при входа на пещерата. И, ето, глас дойде към него, който рече: Що правиш тук Илие?“ (3 Царе 19:11-13)

Когато този вятър започна да вие, мисля, че Илия си каза: „Време е, Господи. Издухай Езавел от трона и, изхвърли нея и грешните и приятели на вятъра. Премахни ги до един! Покажи силата си!“ но Бог не беше във вятъра.

Изведнъж – голямо земетресение – и Илия си каза: „Това би трябвало да ги изплаши много! Бог ще си отмъсти. Ще ги разкара от мястото им! Благодаря ти, Господи. Ти се застъпваш за слугата си.“ Но Бог не беше в земетресението!

След земетресението – огън! Небето пламна в бели, горещи огньове! Илия си каза в сърцето си: „Господи, те не приеха огъня, който падна върху олтара – изпепели ги сега! Изпепели злия Ахав! Изпържи Езавел. Накарай огъня ти да пояде злите. Боже, знам, че си в огъня!“ Но Бог не беше в огъня!

„А подир огъня тих и тънък глас” (стих 12)

Представяте ли си какво стана след това? Пророкът, който не се изплаши от урагана, който ни най-малко не се изплаши земетресението, чиито очи не мигнаха при небесните фойерверки, беше абсолютно ужасен от спокоен тих гласец. „И Илия, като го чу, покри лицето си с кожата си” (стих 13)

Илия покри лицето си с кожата! Защо? Този пророк не беше ли разговарял с Бог многократно? Не беше ли ходил до трона седем пъти на планината Кармил? Не беше ли велик мъж на молитва? Бог не го ли беше използвал мощно? Да! Но Илия не познаваше спокойния тих гласец!

И когато най-накрая Илия позволи на този глас да говори – сам, утихнал, далеч от всичките демонстрации на сила – той получи най-подробните указания, които някога беше получавал от Бог в служението си. „Иди, върни се по пътя си през пустинята в Дамаск, и когато пристигнеш, помажи Азаила за цар над Сирия; а Ииуя Намесиевича син помажи за цар над Израила: и Елисея Сафатовия син, от Авелмеола, помажи за пророк вместо тебе.” (3 Царе 19:15-16). Колко много заети, заети Божии деца днес никога не са чували този глас? Те са толкова заети да свидетелстват, да вършат добри дела, да се молят за духовно пробуждане в земята, постещи, толкова напрегнати, толкова откровени, толкова посветени. Въпреки това те са чували всичко друго, но не и Божия глас.

Нещо по-добро дори и от Петдесетница

Йоан Кръстител не доживя Петдесетница! Той не видя огнените езици. Не чу мощния вятър. Не видя разтърсения Ерусалим и хилядите покаяни. Но Йоан каза, че радостта му е пълна! Беше чул нещо по-добро от бурния вятър, по-добро от добри новини, по-добро от звука на радостната булка. Той чу гласа на Спасителя.

„Младоженецът е, който има невестата, а приятелят на младоженеца, който стои да го слуша, се радва твърде много поради гласа на младоженеца; и така, тая моя радост е пълна.” (Йоан 3:29)

Йоан вкуси от най-голямата радост, която последовател на Исус може да познава. Той каза: „Стоях спокоен и Го чух да ми говори. Гласът Му накара сърцето ми да подскачи. Той ми говори лично. Чух моя Господ. И това е моята радост. Просто да чуя гласа Му.”

Йоан можа да каже: „О, да, аз Го обичах. Аз се покланях в нозете Му. Казах Му колко недостоеен съм. Но радостта ми не се състои в това, което аз Му казах. Радостта ми е в онова, което Той ми каза. Той ми говори. Чух гласа Му и се радвам само при звука на този глас.”

Някои хора поучават, че Господ повече не говори на човеците, освен чрез Библията. Те не могат да повярват, че хората днес могат да бъдат напътствани и благославяни чувайки този спокоен нежен гласец.

Исус каза: „Овцете ми познават гласа Ми; чуват, когато ги викам... няма да слушат други гласове..." Но днес ни е страх от всичките злоупотреби, страх ни е, че ще ни доведе до противно на Божието Слово откровение. Но злоупотребите не са по Божия вина. Всяко фалшиво видение, фалшиво водителство, е резултат от човешката гордост и собствена воля. Хората злоупотребяват с всеки Божии дар. Въпреки това Бог все още говори директно на сърцата на тези, които искат да чуят.

„Бог, Който при разни частични съобщения, и по много начини, е говорил в старо време на бащите ни чрез пророците" (Евреи 1:1)

„Затова, както казва Светият Дух: - "Днес, ако чуете гласа Му... не закоравявайте сърцата си" (Евреи 3:7)

Можем да чуем гласа Му днес

Милиони бяха обърнати към Бог, защото един човек очакваше да чуе гласа Му. Савел „падна на земята и чу този глас". И когато той стана Павел, продължи да чува този глас. Господ говори лице в лице с него. Той познаваше пастирския Му глас.

Петър позволи на гласа на Спасителя да дойде до него

„Петър се качи на къщния покрив да се помоли и глас дойде към него." (Деяния 10:9, 13)

Цялата езическа раса, заедно с дома на Корнелий бяха добре дошли в Царството, защото един човек се покори на Гласа. Ние живеем в същите новозаветни времена, в които живяха Павел и Петър. Ние също трябва да позволим на гласа Му да дойде към нас. „ Но ако днес чуеш гласа Му..." Какво би могъл да направи Бог с християни, които се учат да слушат от Небето!

Вместо да очакваме гласа Му да дойде към нас, ние прибягваме до съветници, до християнски психолози, ходим на една или друга сесия, четем книги, слушаме аудио касети (годината е 1978 – бел пр.), искайки да чуем от Бог. Искаме да получим ясно напътствие за живота си! Търсим пастири, които да направляват всяко наше движение. Искаме от пастирите да ни кажат кое е правилно и кое не. Искаме някой водач да ни начертае диаграма за бъдещето. Но малцина знаят как да отидат при Господ и да чуят гласа Му. Има мнозина, които знаят как да привлекат Божието внимание – наистина да докоснат Бог, но не знаят нищо за това как Бог да ги докосне. „Който има уши да слуша, нека слуша какво казва Духа..." (Матей 11:15)

Бог иска още веднъж да разклати земята. Цялата вселена е готова за конвулсиите на Святия Дух! „Внимавайте, да не презрете Този, Който говори; защото, ако ония не избегнаха наказанието, като презряха този, който ги предупреждаваше на земята, то колко повече не щем избегна ние, ако се отървем от Този, Който предупреждава от небесата! Чийто глас разтърси тогава земята; а сега Той се обеща, казвайки: "Още веднъж Аз ще разтърся не само земята, но и небето". (Евреи 12:25-26)

Той е обещал: „Моят глас ще бъде чут още веднъж. Тези, които Го чуят, ще разтърсят земята. Небето и земята ще се преместят. Чрез слушането на Моя глас, онова, което е развързано на земята, ще бъде развързано и в небесата.”

На последната, Лаодикийската църква, Господ извика:

„Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене.” (Откровение 3:20)

Това е последния призив на Христос към църквата. Ще дойде дух на хладкост. Луксът ще доведе до хладкост! Множествата ще охладнеят. Но моите хора „Искам да Ме чуят. Отворете вратата. Пуснете ме в скришната си стаичка. Нека говоря с вас и вие говорете с Мен. Нека разговаряме. По този начин ще ви предпазя от часа на изкушение, който идва върху целия свят.”

В откровението си Йоан говори за деня, в който сърцето на нашия Господ няма вече да бъде самотно. „Видях и светия град, новия Ерусалим, да слиза из небето от Бога, приготвен като невеста украсена за мъжа си... Той ще обитава с тях; те ще бъдат Негови люде; и сам Бог, техен Бог, ще бъде с тях...На жадния ще дам даром от извора на водата на живота. (Откровение 21:3-6)

Това означава свободна и пълна комуникация без никакви разделителни стени; без тъмни стъкла; без частично познание; но разговор очи в очи! Мислим си колко ли славно би било да прекараме вечността с нашия Господ, хвалейки Го очи в очи, покланяйки се пред коляното Му. Но някога опитвали ли сте си да си представите какво ще означава за Спасителя цялото това велико завръщане у дома? Всички деца в къщи, свободни да споделят самата Му същност. Той ще ни постави да седнем и от недрата Му ще потекат реки от славна истина. Както направи по пътя към Емаус, нашия Изкупител ще започне с Моисей и ще ни разведе през цялото Слово, през пророците. Ще сподели с нас тайните на вселената. Ще разкрие всеки план. Всеки тъмен облак ще се разсее. Христос ще споделя цяла вечност!

Виждам истинската радост в Небето няма да е само нашата, но и Неговата. Нашата радост ще е тази да наблюдаваме Негова, когато ни говори – да говори свободно с нас, очи в очи. Най-великата ни радост в небето ще бъде да видим задоволения Христос – да видим нуждата Му наистина посрещната.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1978 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Loneliness of Jesus](#)